

Valg og forhindre den radikale Kandidat i at blive valgt. I Helsingør var der jo en aldeles officiel Alliance mellem Reformpartiet og Højre, der gik ud paa at fortrænge mig fra Kredsen; og da nu dette Forhold har været noget paa Tale under Debatten om Svaret paa Trontalen, og adskillige Medlemmer have henvendt sig til mig for at faa at vide, hvorledes hele denne Sag i Grunden hang sammen, skal jeg ganske kort meddele, hvorledes hele denne Alliance saa ud.

I Helsingørkredsen var det ikke saaledes, at Højre, der opstillede Kandidaten til Folketingsvalget, henvendte sig til Reformpartiet om Støtte, nej, det var Reformpartiet, der kom til Højre og tilbød sin Assistance for at fortrænge den socialistiske Kandidat. Reformpartiet fordrede som Løn for det Judasarbejde, det der skulde gøre, overladt et Par Pladser paa de højstbeskattedes Valgmandsliste til Landstingsvalget og endvidere, at Højre skulde støtte en Valgmandskandidat, som Reformpartiet vilde stille op i Tikøb Sogn. Højre vilde imidlertid ikke indlade sig paa Sagen, de afviste Frieriet, men Reformpartiet blev ved at tigge, om det dog ikke alligevel under en eller anden Form kunde faa Lov til at være med i Legen. De bleve ved at slaa af paa deres Fordringer, og endelig gik Højre ind paa at modtage deres Assistance mod, at Reformpartiet skulde have Lov til at opstille en Reformmand ved Valgmandsvalget ude i Tikøb Sogn, hvilken Mand Højre saa skulde støtte. Paa den Maade blev Samarbejdet, Alliancen der indgaaet. Det var altsaa ikke Højre, der anmodede Reformpartiet om Støtte, men Reformpartiet, der blev ved at trænge sig paa og søgte at tigge sig ind for at faa Lov til at støtte Højre; og de Mænd, der stode i Spidsen for Reformpartiet oppe i Helsingør, slede da ogsaa troligt i det under Folketingsvalgkampagnen for at faa Højrekandidaten, Overretssagfører Kuhn, valgt. De gjorde alt, hvad de paa nogen Maade formaaede, for at hidføre dette Resultat, hvilket jo imidlertid ikke lykkedes alligevel.

Efter dette Nederlag skete der imidlertid noget andet. Da Valgmandsvalgene stode for Døren, kom Reformpartiet atter til Højre og tryglede, om de ikke kunde faa optaget 3 Kandidater paa den Liste, Højre havde besluttet sig til at opstille ogsaa ved den almindelige Vælgerklasser Valg, en Liste, der ikke havde Haab om at sejre, hvor det var aldeles udelukket, at Højre kunde sejre, og hvor Reform-

mændene derfor kun vilde komme til at figurere som Dumpekandidater. Da de nu saa gerne vilde, tilstod Højre dem allernaadigst at komme med, man optog 3 af deres Mænd paa en 7 Mand stor Liste; de bleve selvfølgelig ikke valgte, men Reformmændene fik altsaa Lov til at figurere paa Dumpelisten. Da imidlertid Dagen kom, da de højstbeskattede skulde vælge, skulde man have troet, at Højre havde taget noget Hensyn til de ihærdige Kampfæller, de hidtil havde haft, og i det mindste indrømmet dem en lille Smule. Men det gjorde man ikke; man sparkede ganske roligt de 3 Reformmænd ud af Listen og satte 3 Højremænd i Stedet. Der var Højre sikker paa at kunne sætte Listen igennem; der vilde de nok være ene om at tage hele Rovet.

Saaledes saa altsaa Alliancen ud i Helsingør, og den har maaske set ud paa samme Maade adskillige andre Steder. Der er i alt Fald noget, der tyder paa det, at selv om den maaske ikke har været fuldt saa officiel mange andre Steder som i Helsingør, har den dog vistnok mellem Reformpartiet og Højre været ikke mindre inderlig end i Helsingør. I hvert Fald var der deroppe og vistnok ogsaa andre Steder en Sammenrotning af alle de øvrige Partier med Undtagelse af det radikale imod Demokratiet, og den lagde man ikke Skjul paa. Man lagde ikke Skjul paa, at det, man vilde, var at forhindre den demokratiske Kandidats Valg. Saa vidt angaaende denne Alliance. Jeg har givet en nogenledes Forklaring paa, hvorledes hele dette Forhold saa ud i Helsingørkredsen, og det er notorisk, at det har forholdt sig saaledes.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle almindelige Bemærkninger og skal da begynde med at give min Tilslutning til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Odense 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted) vedrørende Forhøjelsen af de gamle Underofficerers Pension. Jeg vil fuldstændig slutte mig til den Tanke, han fremsatte, at man skal komme disse nu temmelig gamle Mænd, hvoraf en stor Del sidder i yderst smaa Kaar, noget til Hjælp paa samme Maade maaske, som vi i 1905 kom de gamle fra Krigen 48—49—50 til Hjælp. Jeg vil derfor anmode den højtærede Finansminister om at se villig paa denne Sag.

Derefter skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger vedrørende Forholdene ved Statsbanerne. Jeg havde i Fjor Lejlighed til ret udførligt at omtale For-